

LJUBAV

Piše: Damir Modrić,
održivi utopist

Sretna vam Nova godina! Odlučio sam Vam darovati svoju osobnu priču vezanu uz ljubav. Onakvu kakva jest, iskopanu iz moje prošlosti, rekonstruiranu koliko je moguće, no nadasve poučnu

Pitanje što je ljubav i potraga za odgovorima seže u moju povijest onoliko koliko me služi sjećanje. Prvi doživljaj nečeg što bismo mogli zvati ljubav kod mene je sigurno bio kroz hranjenje i toplinu zaštitničkog zagrljaja majke. Kada sam imao 3-4 godine u posjet nam je često dolazila susjeda koja me navodno zavoljela i kroz to si uzela pravo maltretiranja tepajući moje ime kao Mamirić i pitajući: Dali me voliš? Očito željna izražaja bilo kakve ili nekakve ljubavi, htjela je zadužiti mene da budem jedan od opskrbljivača. Da odmah pojasnim, u tome nije bilo nikakvih seksualnih pretenzija, već neka njezina djetinja potreba, koja je uostalom i završila kod mene djeteta. Ja sam, s druge strane, uzvraćao šutnjom jer mi je bila nadasve dosadna i imala neki čudan miris. Međutim, majka me tjerala, ističući da sam nepristojan, neka kažem da ju volim. Izgovorio bi to poput papige i punio se sve većom odbojnošću. Nisu pomagale ni čokolade koje mi je donosila. Rezultat svega je bio da bih ja, vidjevši je da dolazi, šmugnuo u sobu ili susjedu na igru, no nisam baš uvijek uspijevao u tome. Agonija

se nastavljala, sve do njezine prerane smrti koja mi je donijela spasenje.

Kroz cijeli period rane mladosti punio sam se pretpostavkama i pričama, sve više potiskujući svoju naoko šturu istinu koja je glasila:

Da u stvari ne razumijem što znači voljeti.

Da mi postulat voljeti Boga i nadalje ostaje nerazumljiv, a sama ta ljubav preapstraktna.

Da mi većina ljudi koje bih trebao voljeti donosi više nelagode nego li ugone, pa se prema njima najblaže rečeno teško i površno emotivno očitujem.

Paralelno s gornjim prvo slušajući, pa onda čitajući sve tada dostupne informacije, od bajki preko romana pa do filmskih priča, te raspitujući se na sigurnim adresama, počeo sam stvarati svoju individualnu ideju i o tome što je to ljubav. Moram vam priznati da je to bila iznimno krhka romantična konstrukcija, opterećena neznanjem, te mojim i od drugih naslijeđenim strahovima. Nije ni mogla biti drugačija, jer ono što je moj mladi um analizirao i spoznao promatrajući svijet oko sebe, već je i u to puno humanije doba, bilo daleko od romantike i ne-

kakvih ideala kojim bi trebalo težiti. Uglavnom na terenu zvanom ljubav počeo sam se osjećati potpuno ogođen i nezaštićen, te se ni nisam razvio u nekog igrača, već u promatrača koji kao puž iz svoje krhke ljuštore, a kasnije iz nekakvog bunkera, promatra što se na tom polju događa, te koji čeka neku spasiteljicu u liku neke heroine koja će biti bez mana, bolja od svih ljudi, pa čak i od arhetipa majke kojeg svi u sebi nosimo, te ga spasiti svojom ljubavlju. Naravno, ta ista je imala i zadatak stvoriti uvjete da ja mogu uopće voljeti i očitovati taj svoj nerazvijeni i neiživljeni potencijal koji sam mutno osjećao i koji me iz svog zatočeništva žuljao. Ha? Koja lovina za sve grabežljive. Sva sreća ima Boga koji se pobrinuo da materijalno nisam bio bogat, pa samim time bijah i manje interesantan, a nisam mogao ni kupovati pažnju jer gotovo sam siguran da bih to činio. Vjerojatno bih se danas umjesto u 13 godina starom *Yarisu* vozio u nekom novom terencu koji u oznaci modela ima slova i drugih znakova koliko i vi u svom prezimenu.

Paralelno s odrastanjem i razvojem rastao je u tom mom sirotištu meni

jako dragi useljenik Eros! U početku miran i samo radoznao prerastao je do moje adolescencije u pravog prgavca i snagatora, utječući na moje odluke puno više nego li sam ja to htio shvatiti i priznati. U svakom slučaju, ugodno je bilo sve njegove seksualne manifestacije, motivacijsku i emotivnu zbrku koju je izazivao sakriti pod skute ljubavi. Bilo je lako jer cijeli svijet to izgleda oduvijek čini, pa se u pravilu takvo ponašanje prihvaća. Život mi je izgledao kao roditeljska putovnica. Vlasnik dokumenta JA imam u njega upisanu djecu. Iako su iz više brakova, a možda neka i nisu moja, dijelimo isto prezime, te stalno zajedno putujemo. Naravno taj ja JA ne putuje po svom ukusu i kako je zamislio, jer mu ta dječurlija čim ih ispusti iz vida ili popusti kontrolu uvijek nanovo svojim ludorijama zagorčavaju život i odvrćaju pažnju od divnih pejzaža života koji se putem izmjenjuju, te gradova i galerija koje posjećuje. Vidi malo jer se bavi neodgojenom djecom. Tako mi iz sadašnje perspektive izgleda moj nekadašnji odnos prema vlastitim porivima i željama. U ovoj mojoj priči ljepotan Eros je bio tipični razmaženko, zahtjevan i hirovit, pun sebe i očekivanja, nikada zadovoljan, pa stoga i u stalnoj potrazi za novim, ljepšim, boljim, sve to lukavo definirajući kao potragu za ljubavlju, a u stvari radilo se o snažnijem podražaju i užitku. Naravno da sam u cijeloj toj gunguli radio što sam se usudio i mogao, čekajući da se nešto desi i uredno stvarajući očekivanja. Moji iz toga proizašli pokušaji da volim su na neki žalostan način uvijek nanovo završavali fijaskom i spašavanjem žive glave. Prvenstveno zato jer sam taktizirao i čekao da mi netko stvori i osigura teren i uvjete za ljubav. Svako djelovanje izvan tog klišea završavalo bi još bolnije. Napuštajući kontrolu i naoko se „predavši“, što ustvari nisam mogao, a ipak sam pokušavao, uvijek bi nanovo naletio na zid svojih nesposobnosti. Rasprostirao sam u javnost i pokušao živjeti sva svoja očekivanja u njihovoj oprečnosti

i nezrelosti. Razmišljanje o nekoj višoj ljubavi, da ne govorim neuvjetovanoj, univerzalnoj ili božanskoj, u mojem životu nije postojalo. Shvatio sam da sam ustvari jedan od mnogih emotivnih invalida koji čak ne može ni definirati dimenzije svojeg hendikepa. Sa 38 godina, svojom voljom bez posla, propalim brakom i kćerkom prvoškolkom do koje mi je jedino bilo stalo, a s kojom sam tek morao stvoriti nekakav odnos, odlučih krenuti nanovo. Bavljenje kontaktnim sportom naučilo me jednoj stvari: I poraz, koji preživiš, je koristan! On samo zrcali tvoje slabo-

Stanje ljubavi je prirodno stanje čovjeka, stoga možemo definirati samo odsustvo tog stanja. Ljubav ne treba tražiti, već treba ukloniti prepreke da se ona očituje

sti i treba ga pretvoriti u motiv za trening i napredak. Znao sam također da je ponavljanje rezultata koji ne želim, rezultat pogrešnih definicija sebe, te da prvo moram odrediti poziciju u kojoj jesam i smjer kuda želim krenuti. To je bilo teško, jer je praktički cijela moja okolina imala iste probleme i nije me doživljavala problematičnim, već štoviše normalnim i iznimno uspješnim. 1993. odbacivši cjelokupnu sociološku konstrukciju koju sam održavao i napustivši izvrsno plaćen posao u Njemačkoj, vratio sam se u Hrvatsku i okrenuo novi list u životu. U toj mojoj dezorijentiranosti najprije me privukla mistična i duhovna literatura. Kako ne! Pa ona govori o ljubavi, te nekom naprednom ili izgrađenijem čovjeku koji je na ti sa Bogom. Nude se pastiri, ovčari, veliki i mali vođe... Kako sam te-

meljit, skoro sam postao posvuduša koja izučava gotovo sve doktrine. Nakon nekog vremena shvatio sam da moja potraga za istinom a time i ljubavlju te njezinim razumijevanjem tapka u mjestu. Posvuda sretnah ljudi koji sa sobom vuku breme koje i ja imam i ne žele ga se riješiti. Tu su bili i oni koji nude rješenja, ali ih ne žive. Sljedbenik pokreta Hare Krisna me prevario, uzевši unaprijed najamninu za neki prostor, a onda mi otkazao dogovor ne vrativši novac, sljedbenik Sai Babe mi je ostao dužan naknadu za terapije, koje su mu pomogle i nikada se više nije javio. Najbrojniji, moji katolici su me i još uvijek me uredno lažu i ogovaraju. To je u redu! Može i tako! Ali petljaјуći s njima ja donedavno nisam pronašao svoja rješenja! Sva napredna duhovna literatura govori o najvišim dometima samorazvoja, božanskoj ljubavi itd, no nitko se ne bavi nivoom na koji me je život naplavio. Nivoom u kojem se dnevno milijarde ljudi pitaju kako sam stigao dovdе, gdje je izlaz, gdje je ljubav? Čak i Aki iz Parnog valjka grleno pjeva: A gdje je ljubav!? A ja sam mislio da barem on zna. (Ovo je šala Vi ozbiljni!)

Jedino što mi je još bilo preostalo je bila introspekcija. Krenuvši u potragu za rješenjem u sebi, relativno brzo sam razvio specifičan samo svoj mehanizam koji je otvorio kontakt s nečim što se može poistovjetiti s onim Višim Ja iz religijske literature. Shvatio sam da mi nije važno kako se zove, da taj kontakt imam oduvijek, no zapostavljam ga jer mi je bitno što drugi misle i govore. Uvidio sam da me moja, kroz to implantirana potreba za laži, odvodi sve dalje od cilja i da konačno trebam živjeti istinu, kakva god ona bila. Naravno, shvatio sam i da to ima svoju cijenu. Svojim novim djelovanjem stvorio sam pomake koji su najprije bili neprimjetni, no nakon nekog vremena jako očiti. Moj uzburkani život se polako smirio. Blizak sam sa sve manjim krugom ljudi, ali zato razumijem i podnosim sve veći broj. Konačno volim i osjećam se voljenim. Taj osjećaj nije posebno glamurozan, jednostavno je tu i znam

da je to to. Sve više mojih djela je motivirano iz tog stanje. Nekim čudom i na jako specifičan način, oko mene su se rekonstruirale i stvorile nove interakcije s osobama koje mogu mirno nazvati moja obitelj. U tu novu obitelj po krvnom srodstvu uključena je samo moja kćer. Odnos sa njom je primarno prijateljski i ta perspektiva me beskrajno raduje jer znam da ima budućnost. Vratila mi se radost!

Zaključak

Stanje ljubavi je prirodno stanje čovjeka, stoga možemo definirati samo odsustvo tog stanja.

Ljubav ne treba tražiti, već treba ukloniti prepreke da se ona očituje.

Život u istini je jedini put ka ljubavi.

Magična formula glasi: Koliko istine, toliko ljubavi!

O autoru

Damir Modrić od 1997. godine uspješno razvija praksu F.N.M.T. Fascio-neuro-muskularna terapija pouzdano uklanjanja napetosti iz tkiva koje uzrokuju razne poremećaje, bolesti i programirano emotivno ponašanje. Djeluje u Zagrebu i Rijeci. Informacije na www.anamo.hr ili na telefon 098-864597.

U slijedećem broju: KARMA

Sve do sada objavljene članke autora kolumne moguće je pronaći na www.anamo.hr ●